

INCKÁ STEZKA – KROK ZA KROKEM

- **Wayllabamba** (Travnatá step) – malá indiánská vesnice s posledními výdobytky civilizace (bar, sprcha) před náročným stoupáním.
- **Lulluchapampa** – poslední kemp před nejvyšším bodem Camino Inca.
- **Warmiwanusca** (Průsmyk mrtvé ženy) – nejvyšší bod na incké stezce. Dostat se sem znamená podle průvodce překonat sama sebe.
- **Runkurakay** (Oválná budova) – pravděpodobně strážní budova s výhledem na údolí řeky Paqaymayu. Nedaleko odtud je tábořiště s malým vodopádem a dvojicí černých jezer Yanacocha.
- **Sayacmarca** (Vládnoucí město) – ruiny kdysi prosperujícího města, dnes velmi dobře zachované budovy s čtvercovými okny. Domy jsou uspořádány tak, že se jednou stranou opírají o svah a na druhou stranu je z nich krásný výhled do údolí řeky Aobamba.
- **Conchamarca** – druhý nejvyšší průsmyk na trase s malým archeologickým komplexem. Nedaleko odtud je první tunel na trase, který je vyte-

saný do skály a je dlouhý 20 metrů.

- **Phuyupatamarca** (Město nad mraky) – snad největší obřadní lázně v této části někdejší incké říše. Jednotlivé lázeňské budovy mají čtvercový tvar, jsou asi metr vysoké a každou z nich kaskádami protéká potůček. Díky zdejšímu klimatickým podmínkám se zde vyskytují velmi ojedinělé rostliny typické pro nefalšovaný deštný prales.

- **Wiñay Wayna** (Navždy mladý) – zcela v závěru treku, mnohými turisty opomíjený svah s terasovitými políčky a zbytky kamenných domků. Město bylo nazváno podle jednoho druhu orchideje, která se v tomto regionu vyskytuje. Wiñay Wayna patří k nejzachovalejším a k nejkrásnějším inckým památkám na Camino Inca.

- **Intipunku** (Sluneční brána) – poslední zbytky malé čtvercové pevnosti před Machu Picchu. Je z nich úžasný výhled na samotné město, ale chce to si přivstat, protože těsně před východem slunce se tam nahnou organizované skupiny turistů.

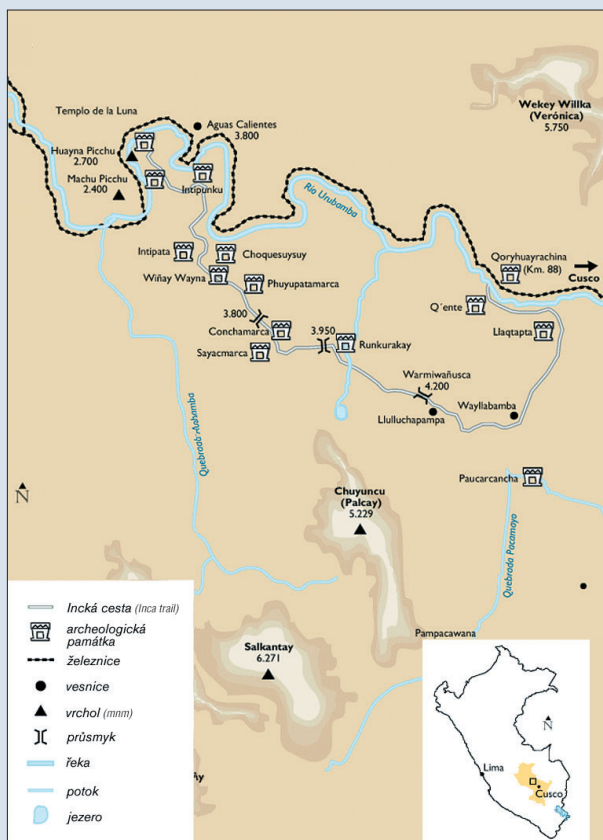

FOTO: PAVEL ČERNÝ

Pohled z nejvyššího místa na stezce je uchvacující a za námahu, která je spojená s výstupem do výšky 4200 metrů nad mořem, určitě stojí.

→ kteří se snaží vystoupit z přečpaného vlaku. Vlaky z Cuzca, kdysi hlavního města největší indiánské říše, vyrazí brzy ráno několikrát do týdne, a cesta zabere asi tři hodiny. Ale lístek si musíte koupit nejpozději den předem.

Zprvu nic nenavědčuje tomu, že jste se vydali do hor. Do skutečných hor. Je docela teplo, tak patnáct stupňů, pohodlná stezka vede lesem. Jediným kazem je úporný déšť, ale to není nic výjimečného. V tuhle roční dobu, v lednu, přišel s železnou pravidelností každý den. Třeba i několik hodin. Až po notné době příjemného šlapání začíná cesta stoupat vzhůru. Les zmizel, zůstaly skály a tráva. Začíná nejtěžší úsek celého treku – stoupání na vrchol průsmyku Warmiwanusca (Donde Muere la Mujer, 4200 metrů nad mořem). První den cesty se vám ho asi nepodaří dosáhnout, kousek pod vrcholem je však jedno z oficiálních

tábořišť, kterých je na Camino Inca několik. Ovšem kromě rovného plácku, kde si postavíte stan, tu najdete akorát vodu v křišťálově čistém potůčku. Je pořádně ledová a taková bude i noc. Skalní štíty jsou zlehka poprášené sněhem. Na obchody zapomeňte, po celé Camino Inca není jediný. Takže co si nenesete na vlastních zádech, to nebudete mít.

Stoupání pod vrcholem je doslova vražedné. Škrábete se po hrubě tesaných kamenných schodech, vrchol je už na dohled, ale cesta se klikatí a nebere konce. Na chuti šlapat vzhůru vám nepřidá, když vás najednou mine jeden z peruánských nosičů. Pozdraví vás, s pusou plnou rozžvýkaných lístků koky prohodí něco o počasí a pokračuje dál. Jen tak, v sandálech, které působí dojmem, že jsou s chodidlem srostlé. Jeho náklad vypadá jednou tak těžký než váš baťoh. Ještě že máte tu koku taky.